

noget Andet. — Udvalget har dernæst anført som Grund, at man burde vente med dette Lovforslags Behandling, indtil Revisionen af Hærloven og Loven om Søværnet havde fundet Sted; men jeg kan overmaade godt forstaae, at den høitagtede Krigsminister ikke kan vente, og langt mindre ønske, at denne Revision skulde medføre store Forandringer i Hærloven. Han maa gaae ud fra, at der bliver meget saa Forandringer og ikke synderlig andre end dem, han selv maatte foreslaae; men Udvalget har havt Grund til at see Sagen noget anderledes; det har troet, at det, uden selv at ville udtale nogen Mening derom, maatte forudsætte, at denne Revision ogsaa vilde kunne medføre andre Forandringer end dem, den høitagtede Minister synes at forudsætte. Det synes at være en saa almindelig Mening i Landet, at vi ikke kunne vedblive at bære de store Udgifter til Hæren, og derfor kan man vel tænke sig den Mulighed, at Revisionen kan medføre Forandringer, som den høitagtede Minister ikke venter. Det lader sig derfor ikke ligesvem paastaae, at Henvisningen til Revisionen ikke skulde have sin Grund. Den høitagtede Minister benævnedes i Gaarsmodet denne Henvisning som et Spørgsel; men Revisionsbestemmelsen er virkelig et levende Bæsen, et i fuldt Liv og Aande virkende Bæsen, der skal komme og ikke forsvinder for Dagens Lys som et andet Spørgsel; Bestemmelsen staaer der og er virkelig tilstede. — Den høitagtede Minister synes ikke ret at ville see den anden og, som jeg tør sige, den endelig bestemende Grund for Udvalget til at gjøre den Indstilling, det har gjort, nemlig Hensynet til Tidens formeentlige Korthed, men han maa indsee, at Udvalget ikke kunde vide, hvad Ministeren veed, at vi skulle sidde her endnu i 3 Maanedes. Vi maatte antage, at vi ikke skulle sidde her saa længe endnu, men at Tiden var saa langt fremrykket, at det, der var tilbage af Samlingen, var den kortere Tid; deraf ere vi gaaede ud. Naar vi nu imidlertid høre, at vi endnu skulle sidde her i 3 Maanedes, maa Udvalget erkjende, at det da kan være muligt, at Sagen kan blive gennemført; det skal ingenlunde benægtes, men, som sagt, denne Under-

retning om, at vi skulle blive siddende saa længe, have vi først faaet nu; vi have ikke kjendt den før. — Den høitagtede Minister meente, at vi havde Uret i at troe, at Udsættelsen af Lovens Behandling ikke vilde medføre nogen særlig Ulempe, og han henviste til, at den for de Paagjældende, paa hvem Loven skal finde Anvendelse, kunde medføre en meget alvorlig Ulempe. I de 3 Aar, der ere hengaaede, har intet af Udvalgets Medlemmer — det kan jeg forsikre — hørt Noget om, at der har vilst sig nogen Ulempe i saa Henseende. Jeg er saa overbevist om ethvert af Udvalgets Medlemmers Mening i det Spørgsmaal som om min egen, at jeg tør sige, at dersom det var klart, at en Udsættelse af Lovens Behandling kunde medføre særlige Ulemper for Underklasserne, vilde vi ikke være fremkomne med vort Forslag; men vi have meent, hvad ogsaa staaer anført i Betænkningen, at naar dette Forhold har kunnet bestaae i 3 Aar uden særlige Ulemper, kunde det ogsaa bestaae et Par Aar endnu, uden at Ulemperne bleve større. — Den høitagtede Minister talte om Lovudkastets Indhold; men derpaa skal jeg ikke videre indlade mig. Jeg skal kun sige, at, er det ikke nogen Principforandring, Lovforslaget vil indføre, er det ialfald et ikke ganske ringe finantsielt Tilskud, der forlanges i Modsatning til, hvad der nu ydes, og man maa som bekendt for nærværende Tid tage meget Hensyn til finantsielle Spørgsmaal. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, som jeg har anseet det fornødent at fremsøre paa Udvalgets Begne. — Jeg skal dernæst gaae over til at udtale, at det ganske sikkert kommer Udvalget aldeles uventet, at den høitagtede Minister tager Sagen saa alvorlig, som han gjør; det kunde vi ikke vente eller formode, men Stillingen bliver jo en anden, efter at vi have hørt, hvorledes den høitagtede Minister opfatter dette Spørgsmaal. Det kan ikke være og har ikke været Udvalgets Mening paa nogen Maade at ville give Anledning til, at den høitagtede Minister skulde komme til at fatte saadanne Tanker, som han endog her fornylig har givet Ord; det maa overraske os at høre en Dom som den, der i den Henseende er udtalt af den høitagtede Minister